

**KARNEVALEN
I VENEDIG**

MATTIAS LÖNNQVIST

Karnevalen i Venedig

"Ah!" Jag drog in luft genom näsan, stängde ögonlocken och lutade huvudet bakåt. Lät solen skina på ansiktet i flera sekunder innan jag öppnade ögonen igen. Venedig var så mycket bättre än Sverige i februari och jag hade i flera år drömt om att besöka staden under karnevalen, uppleva stämningen.

Hela staden vibrerade, levde, fylldes av ljud och människor. Jag hade inte planerat min resa, mer än att jag bestämt hotell och vilka dagar jag skulle vara här. I övrigt tänkte jag bara uppleva, njuta.

Jag hade stått här en bra stund, kanske en timme, när någonting ändrades. Ljudet lät allt mer monotont och som om det kom allt längre bortifrån. Samtidigt började allting bli suddigt, som om jag tagit ut linserna. Jag blinkade, kände efter, och jo, de var fortfarande kvar. Fortfarande suddigt. Gnuggade ögonen försiktigt så att linserna inte skulle åka ur. Ännu suddigare. Jag blundade. Hårt och länge. Vad hade hänt med mina ögon?

När jag öppnade ögonen igen var synen klar, men det var ändå fel. Jag var ensam. Husen, gatan, kanalerna, allting som var Venedig var borta. Istället befann jag mig på en stig, mitt i en skog. De enda ljud som hördes var min snabba andning, vinden som rasslade i löven och några fåglar långt bort. Jag rös till.

Vad hade hänt? Hur kom jag hit?

Jag blundade igen, hoppades att staden skulle återvända, men när jag öppnade ögonen befann jag mig fortfarande i skogen. Här kunde jag inte stanna. Vad som än hade hänt ville jag inte vara ensam, mitt i en skog som inte borde finnas. Jag bestämde mig för att följa stigen.

Ju längre jag gick, desto smalare blev stigen, träden allt tätare. Nu stod träden så tätt att de nästan smälte ihop. Femtio meter framåt gick de ihop, bildade en vägg, men i väggen fanns en dörr. Det här blev bara konstigare och konstigare.

Skulle jag vända om? Till vad? Jag svalde hårt, gick fram till dörren och öppnade.

Innanför ett rum, eller en glänta, eller både och. Det var onekligen ett rum, med väggar av trä, men inget tak. Istället kunde jag se himlen och solen. Gräs och blommor där det borde varit ett golv. Mitt i rummet, ängen, växte blommor i en cirkel och sländor surrade över dem.

Ju närmare jag kom, desto mindre såg det ut som sländor, utan snarare älvor, men jag visste att älvor inte fanns. I mina tankar gick jag igenom dagen så här långt. Hade jag ätit någonting olämpligt? Hade någon

drogat mig? Men det enda jag druckit var några koppar kaffe. Det såg ut som om en älva vinkade åt mig.

Ett djupt andetag. Vad som än hade hänt skulle det inte hjälpa att stå här. Jag gick närmare. Älvorna var en hand höga, med genomskinliga, skimrande vingar. Ungefär tjugo stycken, hälften kvinnor och hälften män. Alla klädda i ärmlösa särkar som skimrade, nästan sken, och växlade färg.

"Välkommen." En av älvorna, en kvinna med långt gulrött hår, flög närmare, resten av dem i bakgrunden.

"Var ...? Vad ...?" Jag fumlade efter ord, satte mig på knä i gräset.

"Du befinner dig i feernas land, en plats utanför din värld."

"Fe?" Jag rynkade pannan. "Jag trodde ni var älvor?"

"De påminner om oss." Kvinnan log. "Men, vi har inte tid att förklara. Vi behöver din hjälp."

"Min hjälp?"

"En gång i tiden förstod ni människor att den balans som finns mellan liv och död, behöver upprätthållas och att ni är en del av det. Numera är ni för få som vet, som förstår, som agerar, så vi hjälper till. Det behövs människor och vi kan bara guida, hjälpa."

"Men." Jag kliade mig i hårbotten. "Är det inte det vi har vetenskapen till?"

Kvinnan suckade. "Den hjälper, men det är inte tillräckligt."

Jag nickade. "Vad kan jag göra?"

Kvinnan log. "Vi har valt ut ett antal av er människor. Ni kommer genomgå provningar. Om ni klarar dem återvänder ni till den plats där vi hämtade er."

"Och om vi ..." Jag svalde klumpen i halsen. "Misslyckas?"

"Då återvänder ni också, utan minnen av vad som hänt, utan möjlighet att utföra ritualen."

"Ritualen?"

"Du måste söka upp en av de kvinnor som utvalts, förena dig med henne."

Jag tog ett steg tillbaka. Hela upplägget kändes unket, medeltida.

"Vänta." Kvinnan flög närmare, la sina händer mot min panna. "Låt mig förstå varför du reagerar negativt."

En stund förflöt. Det var svårt att fokusera på henne när hon var så nära.

Hon skrattade. "Inte så som du tror. Vi väljer ut lika många kvinnor som män, och alla väljer frivilligt ..."

"Så jag kan tacka nej?" avbröt jag.

"Om du vill, men jag kanske kan få förklara först?"

Jag nickade.

"Alla väljs frivilligt, och ska leta upp någon av de andra. Båda måste hitta den person som är rätt."

"Om jag hade föredragit män då?"

"Fast det gör du inte." Kvinnan log. "Jag läste dina tankar, minnen och känslor."

"Hur ska jag hitta rätt person?"

"Om du klarar prövningarna skickas du tillbaka, träffar många personer. Alla som påminner om prövningarna är fel."

"Och prövningarna?"

"Det får du upptäcka på egen hand." Kvinnan pekade, förbi ringen av blommor, mot bortre delen av rummet, gläntan. "Dörren leder till den första av dem."

Jag reste mig. "Innan jag går. Har du ett namn?"

"Ni människor brukar inte kunna uttala det, men en del har kallat mig Morgana."

Först trodde jag att jag återvänt. Att jag misslyckats men ändå fått behålla mina minnen. Jag befann mig i ett karnevalståg med runt hundra andra, lika många kvinnor som män. Olika åldrar och varierande utseenden, frisyrer, hårfärger, kläder, hudfärg. Ingen den andre lik. Kläder från olika länder och traditioner.

Gatan ändrades till en stig och stigen blev allt bredare, karnevalståget drogs ut så att vi slutligen gick sida vid sida, med mer än en meter mellan oss. Framför oss en vägg med dörrar på rad. Vi gick alla in genom varsin.

På andra sidan en trång korridor, och jag var ensam. Eller, inte riktigt. Framför mig stod en man i fyrtioårsåldern. Atletisk men inte muskulös. Jag blev lite irriterad. Korridoren var en meter bred, tillräckligt med plats för oss båda, men han envisades med att stå bredbent mitt i.

När jag försökte gå förbi, nästa dörr måste vara i slutet av korridoren, flyttade han på sig, ställde sig i vägen. Jag suckade, försökte gå förbi på andra sidan men då flyttade han på sig igen.

"Ursäkta? Kan jag få gå förbi?"

"Nämen", sa mannen med tillgjord röst. "Vill lilla plutten komma förbi? Orkar inte flytta på det som är i vägen?"

Vad håller han på med?

Mina tankar rusade. Var det här en av utmaningarna? Vad i sådana fall? Sedan slog det mig. Med tanke

på hur kristendomen tagit över de traditioner som ledde till karnevalerna kanske det gick åt andra hållet också? Kunde feerna ha lånat in de sju dödssynderna? De verkade väldigt intresserade av människors kultur och historia.

"Ja tack", sa jag så lugnt som jag kunde. "Jag skulle gärna gå förbi."

"Tvinga mig." Mannen la armarna i kors, lyfte upp axlarna, knöt händerna.

"Det tänker jag inte. Kan du inte bara flytta på dig? Eller åtminstone sluta ställa dig i vägen?"

Jag försökte gå förbi mannen som återigen flyttade.

"Vad ska lilla plutten göra nu?"

Med en suck satte jag mig ned, lutade mig mot väggen. "Jag får väl vänta tills du tröttnar."

Mannen stirrade på mig, gjorde utfall som om han skulle slå mig, men jag bara satt där, tittade på honom.

"Du är inget rolig." Mannen gjorde ett sista utfall innan han gick sin väg.

Efter att jag passerat dörren befann jag mig återigen på en gata, i ett karnevalståg, men flera var klädda i heltäckande kåpor, ofta svarta, med en bredbrättad svart hatt till. För ansiktet en mask, i form av en fågels näbb. Jag rös till när jag kände igen dem som pestdoktorer.

I nästa rum var det en strid ström av människor, men ingen av dem verkade komma från karnevalen. De flesta smutsiga, med trasiga kläder, blicken fäst mot marken, en hukande hållning. De gick alla mot en dörr till vänster. Till höger fanns också en dörr, men färre som gick genom den. Genom den gick kvinnor och män i högtidsdräkt, alla med raka ryggar, huvudet upprätt, näsan pekande uppåt.

En av de trasiga gick mot den högra dörren men blev bortmotad. Det skulle antagligen gå snabbare att gå ut genom den då det inte var någon kö. Jag tog några steg närmare, undrade om jag också skulle bli bortmotad, men jag möttes av vinkningar och leenden, som om jag var en av dem.

Mitt i ett steg stannade jag. Någonting skavde hos mig. Jag fick känslan att de som gick genom den högra dörren såg sig själva som finare, bättre, som om de trasiga inte hade något värde. Istället gick jag mot den vänstra dörren.

"Ursäkta, min bästa herre." En man i frack och med cylinderhatt klev fram till mig. "Inte tänker väl min herre beblanda sig med de där?" Han fnös.

"De är också människor", sa jag och pekade mot de trasiga.

"Det är ytterst tveksamt." Mannen fnös igen.

Jag ignorerade honom och ställde mig i kön av de trasiga, och snart gick jag i karnevalståget igen. Ännu fler av dem nu klädda som pestdoktorer.

Jag passerade fler rum, fler prövningar. Ett rum var fullt med guld, ädelstenar, smycken och en stor hög med nycklar gjorda i olika material. Jag hittade en nyckel av järn som låste upp dörren, men lät den sitta kvar i låset.

I nästa rum fyra kvinnor och fyra män. Alla nakna, alla med perfekta kroppar på olika sätt. De hade erbjudit mig att ta vilka kroppsdelar jag ville, att ersätta mina egna. Det hade varit frestande, särskilt den perfekta bröstkorpen med precis rätt storlek på bröstmusklerna och ett sexpack, eller mannen som var så välhängd att till och med porrstjärnor skulle ha blivit avundsjuka.

Ett tredje rum fyllt med mat och dryck. Alla mina favoriter fanns där. Ostron, hummer, blodiga stekar, ostar, champagne och whiskey. Det hade kurrat i magen, saliven hade runnit till, men jag hade motstått. De hade lockat, sagt att det var menat som en paus från prövningarna, en chans att återfå energin inför det som skulle komma.

Slutligen ett rum fullt med fätöljer, soffor, sängar. Alla såg sköna ut, lockade med att vila mina trötta fötter, en kort stunds återhämtning innan resan fortsatte. En av sängarna såg ut som om den var gjord av moln, och de kvinnor och män som låg och sov verkade alla ha hittat den perfekta positionen för sömn.

Mellan varje rum återupptogs karnevalståget, och varje gång blev det fler och fler pestdoktorer. Till slut hade jag svårt att se personer som inte var klädda i svart. Jag öppnade dörren, redo för nästa prövning.

"Gratulerar!"

En ung man och en ung kvinna, ingen av dem en dag över tjugo, mötte mig, Båda underbart vackra, båda helt utan kläder. Bakom dem stod, satt, och låg fler kvinnor och män. Lika vackra. Lika nakna. Här fanns alla varianter av färger på hår och hud, med och utan tatueringar, med och utan utsmyckningar, i alla möjliga längder och kroppsformer.

"Här är de personer som vi valt ut", sa mannen och svepte med handen.

"För att återställa balansen, hindra den smitta som kommer slå hårdare än böldpesten, behöver du idka umgänge med dem, eller med oss." Kvinnan slickade sig om läpparna, blinkade åt mig.

"Du behöver inte ens välja", sa mannen och tog ett steg närmare, stod så nära att jag kunde känna hans andedräkt. "Ju fler desto bättre, ju fler desto snabbare kan balansen återvända."

Jag kände hur erektionen var på väg, men det var någonting som kändes fel. Morgana hade sagt att det var en person och att jag skulle återvända innan jag träffade henne.

"Är någonting fel?" Även kvinnan ställde sig väldigt nära, lät sitt ena bröst nudda mig, smekte mig. "Litar du inte på Morgana längre?"

Jag ville så gärna. Om jag misslyckades med prövningen skulle jag inte ens minnas att jag hade misslyckats, behövde inte leva med att det var mitt fel. Och jag skulle få njuta, länge, innan prövningen misslyckades.

Skärp dig nu! Det här är inte du.

Jag tog två steg bakåt, såg de höjda ögonbrynen hos mannen och kvinnan. Blicken svepte över rummet, försökte ignorera all skönhet, alla kroppar. Där. Där var en dörr. Jag sprang allt jag orkade mot den, slet upp den, genom den.

Jag blinkade några gånger. Jag var tillbaka i Venedig. Exakt där jag hade stått. Lika många som stod och tittade på. Samma karnevalståg. En kakafoni av ljud. Om det var något tillfälle som jag behövde en drink så var det nu, och jag visste var närmaste bar låg.

"En grappa."

Flickan i baren, inte mer än tjugofem, med rött hår, ett fräknigt ansikte och de vitaste tänder jag sett gav mig ett leende och höll upp.

Jag tog fram plånboken, sträckte fram en sedel.

"Det behövs inte." Flickan log igen. "Jag bjuder på det. Mitt skift är precis slut. Om du följer med så kan du få vad du vill."

Vad håller hon på med? Det här kan inte hända.

Jag mindes vad Morgana sagt: "Du kommer träffa många personer. Alla som påminner om prövningarna är fel."

Jag tackade nej, propsade på att få betala, svepte min grappa och begav mig till nästa bar. I varje bar var

det samma sak. Vackra personer, mestadels kvinnor men ibland män, erbjöd mig att få någonting. Mat, dryck, vila, sex, väldigt mycket sex. Just det sistnämnda var det som var svårast att tacka nej till. Jag hade tackat nej till så mycket, allt för att få komma tillbaka hit, och här fortsatte provningarna. Skulle det aldrig ta slut?

Jag hade gett upp, sökt mig bort från frestelser, letat upp ett café på en sidogata. Det var nästan tomt, bara jag och baristan. Jag hade varit för trött, för less, knappt observerat hur hon såg ut mer än att hon hade mörk hy och en röst som lät snäll.

Jag svepte min espresso och la armarna på bordet, lutade huvudet mot dem. Jag slöt ögonen, försökte rensa hjärnan. Undrade om jag kanske kunde hoppas på att få mina minnen borttagna.

"Är du okej?"

När jag tittade upp mötte mina ögon hennes, mörkt bruna, nästan svarta.

"Jag vet inte." Jag andades ut ljudligt genom näsan. "Det var meningen att jag skulle lösa ett problem, men jag har misslyckats och orkar inte försöka mer."

"Det kanske hjälper att prata om problemet?"

"Tack. Du är snäll, men jag tror inte det."

"Vi kan prata om någonting annat." Hon svepte med armen. "Som du kan se är det ingen annan här. Du ser ut som om du skulle behöva prata."

"Okej ... men om vad?"

"Jag kan börja." Kvinnan log. "Mitt namn är Guadalupe, men de flesta kallar mig Lupita."

"Det låter spanskt?"

"Mina föräldrar är från Spanien. Vi flyttade när jag var fem. Nu får du berätta någonting om dig."

"Jag är född i Sverige, och det här är första gången jag är här under karnevalen."

"Vad lyssnar du på för musik? Som du säkert hör så gillar jag country." I bakgrunden musik från en artist som jag inte kände igen.

"Just country är en av få genrer som jag inte lyssnar på, men om jag ska välja favorit så är det EBM, Electronic Body Music."

"Det tror jag aldrig att jag hört."

"Här." Jag tog fram Spotify på mobilen, valde en låt som jag gillade. "Den här är bra."

Vi pratade i timmar. Ingenting var vi överens om. Där jag helst läste Fantasy föredrog hon kärleksromaner. Hennes favoritfärger var rött och vitt, medan jag gillade blått och svart. Politiskt var hon konservativ och jag liberal. Hon var katolik, medan jag var ateist. Trots detta uppskattade jag samtalet. Hon blev aldrig upprörd över min smak, och trots att vi inte hade någonting gemensamt stannade samtalet aldrig av: inga pinsamma stunder av tystnad.

"Jag tror jag hittat den jag söker." Hon la sin hand på min. "Det tror jag att du gjort också."

"Hur menar du?"

"Vilken ledtråd fick du?"

"Nu förstår jag inte ..."

Jag uppskattade vårt samtal allt för mycket, vågade inte berätta om vad som hänt. Hon skulle garantera tro att jag var galen.

"Då börjar jag." Hon tittade på mig, lutade på huvudet, log. "Igen. När jag träffade feerna sa de åt mig att söka den som var min absoluta motsats."

"Du träffade också feerna?"

Hon nickade.

"Och fick du gå igenom de sju prövningarna? Med dödssynderna?"

"Mina prövningar var de sju dygderna. Du vet. Ödmjukhet, tålmod, etc. Men, vad var din ledtråd?"

"Att alla som påminde om mina prövningar skulle vara fel. Du är den enda som inte erbjudit mig mat i överflöd, avkoppling eller gränslös sex."

"Ska vi gå?" Hon reste sig, räckte mig handen. "Utföra vårt uppdrag."

Jag tvekade. "Vore inte det att falla för lust?"

"Jag lovar. Jag är inte det minsta gränslös. Dessutom kan förenas betyda flera saker."